

In dankbare herinnering aan

Tine Krakers-Offenberg

weduwe van Herman Krakers

* 4 november 1913

† 16 januari 2002

Moeder was een lieve vrouw die graag omringd werd door haar kinderen, tot het laatste uur. Eerlijk en oprecht waren woorden die bij haar hoog in het vaandel stonden.

Ze mocht een rijk leven genieten, doch sinds het overlijden van vader vond ze het soms moeilijk haar weg te vinden. Het alleen zijn viel haar zwaar. Ze klaagde nooit ondanks haar slechte gezichtsvermogen hetgeen haar wereld de laatste jaren zo heeft beperkt. De dingen waar ze zo van genoot, zoals bridge, puzzelen en sport kijken, kon ze hierdoor niet meer doen. Juist omdat ze zo goed bij was, was dit een grote frustratie voor haar. Haar handicap had echter de zin van het leven niet bij haar weggenomen; de kinderen waren haar alles. Ze vroeg altijd belangstellend naar het wel en wee van de kleinkinderen. Als de kinderen er waren, fleurde ze helemaal op. Het is jammer dat ze niet meer de tijd kreeg om in het P.C. Borsthuis te wennen, maar haar laatste woorden waren "ik heb een mooi leven gehad".

Moeder bedankt voor wat je voor altijd voor ons hebt betekend. Je blijft altijd in ons midden.

Kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen.